

Hàzael G.

Silenci... No hi ha banda... Han tornat els premis més prestigiosos, els de sempre, els de cada any, *glamour* naftalinat i moltes ganes de tocar la moral a la gent amb les nominacions primer i els premis després... tot i que, per fortuna, enguany gairebé no ens podem queixar: ha guanyat qui els aficionats més desitjàvem.

Vegem, doncs, la història pas a pas: l'any anterior, John Williams obtenia trenta-nou nominacions, tocaria pensar que enguany serien quaranta... idè no, han estat quaranta més una, ja que aquest any estava doblement nominat, per *Inteligència Artificial* (A.I. Steven Spielberg) i *Harry Potter y la Piedra Filosofal* (*Harry Potter and the Sorcerer's Stone*, Chris Columbus) realment dues bandes sonores molt ben realitzades, encara que no puguem dir el mateix de les pel·lícules.

Randy Newman, nominat per *Monstruos S.A.* (*Monsters Inc.*, Pete

mençar a començament dels vuitanta no és poca cosa... tot i que, de totes formes, dic que no pot queixar-se, perquè, a la fi, l'estatueta ha estat seva, per la cançó "If I didn't have you" de la mateixa pel·lícula (arrabassant-la a uns altres consagrats com Enya, Paul McCartney o Sting). I és que, si un compositor fa feina per a una certa companyia d'animació, sempre passa que l'Acadèmia el té més present...

James Horner, nominat per *Una mente maravillosa* (*A Beautiful Mind*, Ron Howard) ja se'l va endur el 1997 per aquella meravellosa *Titanic* (James Cameron, 1996), un treball bastant més desenvolupat i més ben acabat que no aquest, malgrat que no hi ha dubte que és un compositor que es mereix tot el respecte i l'admiració, perquè és capaç d'eclipsar o agombar les més belles imatges amb les seves temptadores melodies.

I tanca la llista el guanyador, Howard Shore per *El Senyor dels Anells* (*The Lord of the Rings*, Peter Jackson),

aquell més estrany i més adequat, tot i que no n'estàvem convençuts..., perquè, a més de ser la primera vegada que aquest compositor ha estat nominat, tota la seva carrera s'ha desenvolupat sempre amb directors *outsiders*, sobretot el gran David Cronenberg, i, vés per on, l'Acadèmia no ha tengut més remei que capitular.

Hi ha, però, un oblidat, un gran oblidat... Silenci... No hi ha banda... i el misteri està servit. ¿Per què Angelo Badalamenti no ha estat nominat mai als Oscar, i únicament se'n varen recordar als Globus d'Orel 1999 i el 2001? ¿Per què, si tots i cadascun dels seus treballs són un gaudi per als sentits i ens menen sempre cavalcant per aquells onirismes lynchians de carreteres perdudes i habitacions d'hotel i llocs on sempre el protagonista és silenci? Més: es pot fer música amb silenci? Sí, Badalamenti en pot fer, com David Lynch pot fer màgia amb el cel·luloide i a l'Acadèmia s'encaparren a donar premis als més convencionals i més poc sorprenents de tots els directors.

En fi, els Oscar d'enguany ens deixen (al cap i a la fi, com cada any) amb aquell gust de boca entre ranci i decadent, aquelles decepcions amargues (pobra Nicole, ella que brillava tant..., però serà un altre any), i almanco, l'alegria que el premi de la banda sonora l'hagin atorgat, per un d'aquells estranys casos, amb bastant justícia, tot i que els aficionats seguirem plorant pels cantons de *Mulholland Drive* esperant que Badalamenti deixi de ser un fantasma entre les ombres i es converteixi d'una vegada en la figura pública que ja és i a la qual neguen la fama amb aquell pesat silenci. ■

Docter i John Lasseter), tampoc no pot queixar-se: és cert que mai no n'havia guanyat cap (a diferència de Williams, que en té vuit, d'estatuetes), però quinze nominacions per a una carrera que va co-

